

ЮРИДИЧНА СЛАВА ПЕРЕМОГИ ІНСТИТУТУ КОРЕЦЬКОГО

З нагоди 65 річчя Перемоги вшанували ветеранів

В'ячеслав БІГУН,

канд. юрид. наук, науковий співробітник Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

Володимир Корецький дивиться з портрета в залу Інституту держави і права, що носить його ім'я. В президії – ветерани, керівництво Інституту. Традиційно в центрі – директор Інституту академік **Юрій Шемшученко**. Але нині він поступився місцем **Володимиру Бабкіну**. Поруч з ним з іншого боку сидять академіки **Геннадій Мурашин** та **Віталій Семчик**. Гармонізує урочисту президію голова профспілки Інституту – **Наталія Ісаєва**. Цього дня в Інституті вшанували ветеранів війни з нагоди 65-ти річчя Великої Перемоги.

«Пройшло вже 65 років – ціле життя людини. Тим не менш, ми ветерани, учасники бойових дій, коли згадуємо День Перемоги, молодіємо», – каже Володимир Бабкін, починаючи свою промову. Йому, нині найстаршому співробітнику Інституту, вже майже 86, й в 1945 було 21. На фронті він з 1944 року, воював на Прибалтійському та Білоруському фронтах: командир взводу автоматників, стрілецької роти, має численні бойові нагороди.

На адресу ветеранів лунали сердечні вітання. «Кожен із вас зіграв у моєму житті роль, яка є неоціненною», – наче від усіх каже ветеранам Ольга Семчик, науковий співробітник Інституту. «Володимир Дмитрович Бабкін уміє заспокоїти так й таким словом, що почуваш себе упевнено, незалежно ні від чого. Геннадій Олександрович, із яким

я працюю в одному відділі, завжди своїми мудrimi порадами, надає стимул до подальших звершень й завжди допомагає. Віталій Іванович – з народження дорога моєму серцю людина», – пояснює Ольга, що продовжує традицію наукової майстерності в родині. Вона подарувала ветеранам вишукані іменні календарі з фотографіями ветеранів, яких вшановували цього дня.

Ветерани й самі відчують зв'язок поколінь. «Наші спадкоємці, а це вже чотири покоління, по суті є спадкоємцями нашої слави», – зазначає Володимир Бабкін. «Й дуже приємно, що в нашій країні, нашому колективі відчувається зв'язок поколінь, повага, почуття вдячності, прагнення перейняти в нього кращі риси – колективізм, почуття товарищескості. Нас це радує... Скажу, що війна – це ж не лише кров і розруха, страждання і смерть. Війна – це й патріотизм, героїзм, це єдність людей. Приємно, що в нашому колективі вдалося виховати в молодого покоління ці якості», – підкреслює ветеран.

«Складно знайти інші заходи в Інституті, які б привокували таку увагу», – каже Геннадій Мурашин. Він, ще дитиною, вижив у блокадному Ленінграді. Каже, що тоді в місті загинуло близько 800 тисяч жителів та 1 мільйон військових. «Товариство блокадників Ленінграду», це близько 300 людей в Україні, ще нині збираються, аби згадати ті надскладні часи. У своїх спогадах він розповів про жахи того часу.

Жертви та страждання народу воєнного часу були масштабними. «Мене призвали в армію неповнолітнім – у 1944. Нас було шістнадцять хлопців. Повернулися з війни лише п'ятеро», – розповідає В. Семчик. Він оповів історію зі свого села: в одній сім'ї – 11 хлопців й батько – усі

загинули на війні. Залишилася одна мати, яку з рідних не було й кому поховати.

Директор Інституту академік Ю. Шемшученко подякував ветеранам від імені всіх присутніх, зокрема, й за «спогади, як воно було». Згадали й тих, кого більше з нами нема. Відзначили й найстарішого ветерана, чия доля зв'язані з Інститутом – це **Василь Мунтян**, якого не було на святкуванні. Усім ветеранам вручили ювілейну медаль: «65 років Перемоги у Великій Вітчизняній Війні». З цієї нагоди та «за багаторічну сумлінну працю, вагомих особистий внесок у розвиток юридичної науки та освіти, високий професіоналізм» їх також удостоєно Почесної грамоти Київського міського голови.

Запам'яталося віншування від Київського університету права НАН України, професорсько-викладацький склад якого значною мірою складається зі співробітників Інституту. Щирі, сердечні слова проректора університету **Галини Левківської** торкнулися серцець не лише ветеранів: відчувалася шана до ветеранів у кожному її слові, зокрема віршованому.

Ветерани Інституту – зразкові образи для наслідування. Й сьогоднішня подія – стала не зайвою цьому демонстрацією. Урочисте святкування, але ветерани вдягнуті в скромні костюми. Ними пишаються, але на їхніх обличчях ні риси гордині. Їхні обличчя передають втому літ, але вони щодня в науковій праці Інституту.

Певною науковою працею – науковим обговоренням – запам'ятеється й

цей день. Неформальні розмови дня присвячувалися смислам війни – особливому змісту цього явища, котре кожен розуміє по своєму. Думки розходилися, але всі були єдині в повазі до ветеранів. Повазі, котра привносить історією. В цьому зв'язку, наполягали ветерани, істотним є об'єктивне її висвітлення та переосмислення. Й у цьому зв'язку Інститут – на висоті. Видаються численні історико-правові наукові праці, міжнародний журнал «Проблеми філософії права», інші дослідження, – вказують самі ветерани.

Слова привітань, доповнені щирими промовами – не з папірця, від серця.

Спомини часів війни. Вірші про солдатів. Сльози радості на очах. Квіти та нагороди. Все це створило атмосферу поваги, суму та радості водночас. Таким запам'ятеється цей день, коли з нагоди 65-річчя Великої Перемоги в Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, вшанували ветеранів.

Вшанування ветеранів – юридичної слави Інституту – продовжується. У провідному журналі установи («Правова держава», за 2010 рік) видадуть спомини ветеранів. Вони – деталізовані оповіді героїчного минулого тих, кого варто знати, пам'ятати та шанувати.

